

Roepen om wraak?!

Mag je bidden om wraak over je vijanden? Uiteraard niet om zelf wraak te nemen, dat lijkt me helder, maar mag je God vragen om je te wreken? Nergens in het NT zie je deze oproep. Als het goed is komt er meteen de volgende tekst in je hoofd: Romeinen 12:14: Zegen wie je vervolgt. Zegen en vervloek niet. Toch lezen we vandaag een tekst waarin concreet wordt geroepen om Gods wraak over de vijanden. Laten we de tekst maar eens lezen met elkaar. Openbaring 6:9-11.

Dit is een bijzonder hoofdstuk in de bijbel. In hoofdstuk 4 en 5 kun je lezen over Gods troonzaal waar God op de troon zit en wordt aanbeden door allen die Hem liefhebben en door de gehele schepping. Jezus, de Leeuw van Juda en het Lam van God, is het centrum van al die aandacht. Hij is de God-mens die een rol met zeven zegels in handen krijgt. Deze rol bevat de erfenis van ons als kinderen van God. Voor die erfenis gegeven kan worden, moeten de zegels worden verbroken. Die zegels staan symbool voor de geschiedenis die nog ontvouwt moet worden en kort gezegd Gods oordeel in zich bergt over een wereld vol onrecht. Het openen van de zegels gaat gepaard met schokkende gebeurtenissen die op deze wereld zullen gebeuren. De eerste vier worden beschreven in vers 1-8.

Achtereenvolgens zien we vier paarden als symbolen van strijd, oorlog, honger en dood. Deze paarden zien we nu als het ware al rond galopperen op aarde. Het is Gods oordeel die zichtbaar wordt door zich terug te trekken en menselijke en satanische machten te laten gebeuren. Hij oordeelt niet zelf concreet, maar laat het gebeuren. In de afgelopen 2000 jaar zijn er golven van verschrikkingen geweest over de wereld. Telkens waren de mensen overtuigd dat nu de vier paarden losgelaten zouden zijn. Ook nu weer en het is goed om dat te zeggen tegen elkaar. We leven in tijden waarin dit visioen van Johannes zichtbaar wordt. Of het allemaal al concreet is en het einde, dat kan niemand zeggen, maar de urgente is hoog!

En dan ineens verschuift het beeld van het visioen van de aarde naar de hemel. We krijgen een kijkje in de hemel en zien daar mensen onder het altaar. Misschien vind je dat vreemd, dat altaar. Het is onderdeel van de tempel van God in de hemel. Eeuwenlang is er een tempel geweest op aarde in Jeruzalem en ze zijn al jaren bezig met plannen om die opnieuw te herbouwen, maar in de hemel is die tempel er altijd al geweest. Mozes moest een tabernakel bouwen in de woestijn en kreeg daarbij de opdracht om deze te maken naar hetgeen hij in de hemel had gezien (Exodus 25:9). Dus wat we hier zien is daadwerkelijk aanwezig in de hemel. In Openbaring komen we de tempel/tabernakel verschillende keren tegen.

Deze mensen zitten onder het altaar. Niet op het altaar als een offer, maar eronder. Als de hogepriester verzoening deed, moest hij het bloed rond het altaar sprenkelen. Dit bloed maakt rein. Zo zijn deze mensen rein door het bloed van Christus.

Ze zijn geslacht op aarde. Als een levend, heilig en Gode welgevallig offer hebben ze hun leven geleid en dat heeft hen het leven gekost. Vanaf het begin is dit de realiteit van Gods kerk. Mensen die hun leven geven voor het evangelie. Of zoals in dit vers staat: Omwille van het woord en hun getuigenis. Vasthouden aan Gods Woord en wat daarin staat, wat de wereld ook zegt. Als wij geloven dat Jezus de Zoon van God is, dan zeggen we dat, ook als we met moslims spreken. Natuurlijk in liefde en wijsheid, maar wel met vrijmoedigheid en

door de kracht van de Geest. Als God zegt dat het niet goed is om abortus of euthanasie te plegen, omdat het leven van God is, dan komen we daarvoor in liefde voor uit, ondanks de wereld die dit ziet als een van de grote verworvenheden van onze westerse wereld. Als wij geloven dat een huwelijk iets is tussen een man en een vrouw en de wereld vindt dat haatspreken of discriminatie, dan zij dat zo, maar we houden er wel aan vast. Niet om te provoceren en ook niet te pas en te onpas, maar we staan voor wat we lezen en geloven. En we houden vast aan het getuigenis. Het getuigenis is het getuigenis dat Jezus Christus is gestorven en begraven en weer is opgestaan uit de dood. Een onzinnige boodschap voor de wereld, maar voor ons van levensbelang. Daar zwijgen we niet over. Getuigen = marturion = martelaar.

Dit zou ons niet moeten schokken. Het gebeurt geregeld dat kinderen van God moeten lijden en sterven voor hun getuigenis. Laten we een getuige aan het woord laten. Pastor Barnabas uit Nigeria.

Ik zei al dit zou ons niet moeten schokken. Toch schokt het ons om twee redenen. Allereerst omdat wij niet leven met de dood als mogelijkheid in onze navolging van Jezus en omdat we hier iets zien wat ons plaatje van de hemel in de war gooit.

We zijn geschokt, omdat we de dood niet verwachten als volgeling van Jezus. Misschien nog wel scherper, de dood is voor ons sowieso iets wat we niet verwachten. We zijn zo meegesleurd in ons wereldbeeld van deze tijd die alles van deze aarde verwacht. We leven vaak net als de heidenen voor deze wereld en klemmen ons vast aan het hier en nu. De dood is voor ons geen verlossing meer, geen doel waarvoor we leven, omdat we dan bij de Here Jezus zullen zijn. Dit klinkt even heel onpastoraal, maar ik denk dat het goed is om dit wel tegen elkaar te zeggen. Niet als je naast iemand zit die lijdt, maar wel als algemene waarheid: de dood jaagt ons geen angst meer aan! De dood is verslagen! We zullen leven als nooit tevoren, dwars door de dood heen! Het moet ons niet schokken, maar verheugen. Voorbeeld preek John Piper.

Maar de tekst geeft ons nog een schok. Ons beeld van de hemel is dat we naar de Here Jezus gaan en dat we dan verlost zijn van het lijden, ziekte, zonde. Maar wat zien we hier? We zien martelaren onder het altaar die roepen om recht. Ze roepen met luide stem om recht. Wanneer wreekt U ons bloed, wanneer gaat U oordelen, heilige en waarachtige Heerser?! Dit past niet bij ons plaatje van volkomen rust en vrede in de hemel, toch? Verontrustend misschien wel, want kunnen we in de hemel dus toch nog lijden? Is dan toch nog niet alles koek en ei? Tja, daar zou je weer heel veel over kunnen zeggen...

Is het lijden als je onrecht voelt of is dat juist een zegen? Deze mensen ervaren op een heilige, zuivere manier het verlangen naar recht en het oordeel van God. Ze sterven in beestachtige omstandigheden en dit dreunt dus blijkbaar na als ze in Gods aanwezigheid zijn. Ik stel me dit plaatje niet voor als een voortdurende staat waarin deze mensen leven in Gods nabijheid. Ik stel het zo voor dat ze zijn onthoofd of op een andere manier gedood en eerst komen ze op deze plek, onder het altaar en daar roepen ze het uit wat ze op aarde niet hebben gedaan (als het goed is). Op aarde hebben ze geleerd om te zegenen en niet te verlangen naar wraak, maar nu verlost van de zonde, verlost van hun aardse blindheid voor wat echt recht is, kunnen ze uiting geven aan wat recht is vanuit het hemelse perspectief: De pijn van het onrecht en het verlangen om recht te doen.

God vraagt van Zijn kinderen op aarde om het oordeel helemaal los te laten en om ons hart te vullen met liefde en vergeving en zegenende woorden voor onze vijanden. Geheel tegen de natuur in van ons vlees en in de kracht van de Geest, goede woorden spreken over hen die je vervolgen. Daar kunnen wij niet bij in het Westen, maar dat is de uitdaging voor de mensen die lijden om Christus wil. Mag je dan niet bidden om wraak zolang je op aarde bent? Nergens in Gods Woord, behalve in het OT vind je die gedachte. Dus laten we proberen dat los te laten. Laten we zolang wij leven in ons hebben, verlangen naar het leven dat onze vijanden nodig hebben; het leven in Christus! Laten we zolang we leven huiveren bij de gedachte dat onze vijanden voor eeuwig moeten boeten in de hel. Pas als we bij God zijn, kunnen we werkelijk zuiver vragen om recht.

En wat zegt God dan? Geef ze lange witte gewaden. Wit voor de zuiverheid, de reinheid van Christus die ze nu volledig mogen omarmen in Gods nabijheid. Nu geloven we in die reinheid, maar worden we elke dag herinnert aan ons vlees die ons probeert te verleiden tot het oude leven. Dan zijn we verlost van het vlees, de oude natuur en leven we in puurheid en volmaakte reinheid, zonder zonde. De gewaden bedekken de gehele mens, want het zijn lange gewaden. Elke wond, elk misbruik, elk onrecht, elke smadende stem, elk menselijk oordeel en afwijzing; helemaal bedekt, niet als een hoop vuil onder het vloerkleed, maar als helende omarming van Jezus.

En ja, dan misschien wel de derde schok die deze tekst ons geeft: Nog even geduld, nog een korte tijd. Gods tijd is zo anders dan die van ons, helaas... Of misschien wel God zij dank, want als God wacht, zegt de apostel Petrus in zijn tweede brief, dan is dat omdat Hij wil dat er nog tijd is om mensen tot geloof te laten komen. Het is genadetijd die God schenkt en ik ben daarom dankbaar dat Hij al 2000 jaar wacht, want anders was ik er niet geweest en mijn kinderen niet. Maar het is een keer voorbij, die genadetijd. Want, o schok: God heeft een getal in Zijn gedachten. Een getal van martelaren. Dit blaast ons van onze voeten, niet waar?! Als je hier van de verkeerde kant naar kijkt, te menselijk, dan is dit haast wreed. God grijpt pas in als de laatste martelaar zijn marturion, zijn getuigenis gegeven heeft en dat met de dood heeft moeten bekopen. We moeten daarbij niet focussen op dat getal, maar op het feit dat het eindig is. Er komt een einde aan deze slachting. En God weet wanneer. Het is niet dat Hij zit te tellen, totdat de laatste binnen is en dat Hij dan pas eindelijk kan handelen, nee, het is Zijn verlangen dat nog zoveel mogelijk mensen zullen worden gered. Daar moet de focus liggen! Genadetijd en dit getal, dat God alleen weet, bepaalt het einde van die tijd. En wij worden heen en weer geslingerd in onze gebeden tussen aan de ene kant het verlangen dat het voorbij is en tegelijkertijd het verlangen dan zoveel mogelijk mensen tot geloof mogen komen, zelfs onze vijanden. En we bidden niet om wraak. We bidden wel of God wil ingrijpen, maar we zegenen.

Dus concluderend kunnen we zeggen dat wij als christenen niet roepen om Gods wraak over onze vijanden, maar dat we zegenen. Wij leven niet in landen waar het geloof ons veel kost. Maar ook in onze omstandigheden kan deze tekst ons veel leren. Hoe zou dit ons gebed, spreken over en omgang veranderen tegenover een overheid die af en toe niet betrouwbaar is? Hoe zou dit ons spreken over, omgang met, en gebed kunnen veranderen tegenover mensen die ons iets hebben aangedaan? Moet je dan alles maar over je heen laten komen en mag je niet voor jezelf opkomen. Zeker wel, maar we moeten leren om ons meer te laten vullen met Gods verlangen naar redding, dan ons eigen verlangen naar recht.

Als we rechtszaken winnen en ons gelijk krijgen op aarde, winnen we die ander waarschijnlijk nooit voor Christus. Maar als we leren vergeven en verdragen en ons verlies nemen, zullen onze vijanden iets zien dat vreemd is en hen laat nadenken en misschien kan God dan ingrijpen. En als het niet wordt opgelost op aarde, dan mogen we roepen in de hemel om recht. En dan zal God zeggen: Ik bedek je met zuiverheid van Christus en laat Hem je helemaal omhullen, zodat alle lijden van je afglijdt. En er komt een einde aan al het onrecht, want Christus komt!